

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

SYNERGION ALFA CZ s.r.o., IČ: 291 81 135,
se sídlem Antala Staška 1076/33a, Krč, Praha 4,
zastoupeného Mgr. Jiřím Mašlejem, advokátem
se sídlem Říční 456/10, Praha 1,

proti
žalovanému

Celní úřad pro hlavní město Prahu,
se sídlem Washingtonova 1623/7, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. 23897-4/2024-510000-11,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce žádostí ze dne 25. 8. 2023 požádal o prominutí příslušenství daně ve smyslu § 259 a § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a to úroku z prodlení v celkové výši 613 695 Kč vztahující se k období červen 2020 až duben 2022, a pokuty za opožděné tvrzení daně v celkové výši 115 825 Kč vztahující se k období červen 2020 až duben 2022 předepsané za pozdní úhradu daně z elektřiny vyměřené platebními výměry.
2. Správce daně dospěl k závěru, že ze strany žalobce nedošlo k naplnění podmínek umožňujících zcela vyhovět podané žádosti. Shledal, že ospravedlnitelný důvod k prodlení nebyl naplněn v období červen 2020 až duben 2021. Žádosti mohlo být vyhověno pouze za období květen 2021 až duben 2022 v případech uvedených v napadeném rozhodnutí. V rámci správního uvážení žalovaný dospěl k závěru, že lze prominout část ve výši 50 % z pokut za opožděné tvrzení daně vyměřené v souvislosti s pozdní úhradou daně z elektřiny z celkové částky 115 825 Kč, takže se jedná o odpuštění částky ve výši 57 912, 50 Kč; a dále, že žalobci lze prominout 20 % úroků z prodlení předepsaného na osobní daňový účet za období květen 2021 až duben 2022 v souvislosti s pozdní úhradou daně z elektřiny. Vzhledem ke skutečnosti, že v období od června 2020 do dubna 2021 žalobce podal daňová tvrzení za toto období na výzvu správce daně, nelze příslušenství daně prominout.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci prominul 50 % z celkově vyčíslené částky na pokutách za opožděné tvrzení daně předepsaných na osobní daňový účet žalobce za období od června 2020 do dubna 2022 v souvislosti s pozdní úhradou daně z elektřiny podle zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů. Z celkově vyměřené částky ve výši 115 825 Kč byla prominuta částka ve výši 57 912,50 Kč (Výrok I rozhodnutí); dále prominul 20 % úroků z prodlení předepsaného na osobní daňový účet za období od května 2021 do dubna 2022 v souvislosti s pozdní úhradou daně z elektřiny v celkové výši 58 416 Kč (výrok II.) Nakonec žalovaný zamítl prominutí příslušenství daně, úroku z prodlení předepsaného na osobní daňový účet žalobce za období od června 2020 do dubna 2021 v celkové výši 321 615 Kč (výrok III).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce vysvětlil, že v rozhodném zdaňovacím období od června 2020 do dubna 2022 dodal vyrobenou elektřinu jako elektřinu bez daně obchodníkovi s elektřinou, společnosti AMBIENT, následně byl upozorněn správcem daně, že společnost AMBIENT nebyla v předmětných zdaňovacích obdobích držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně, proto žalobce podal daňová přiznání k dani z elektřiny a daň dobrovolně uhradil. Jelikož žalobce byl přesvědčen, že k podání daňových přiznání a k uhrazení daně došlo včas z důvodu, který lze ospravedlnit, požádal žalovaného o prominutí příslušenství daně a současně o povolení posečkání s úhradou příslušenství. Žalovaný napadeným rozhodnutím žádosti žalobce o prominutí příslušenství vyhověl pouze částečně, napadeným rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

zkrátil žalobce na jeho právech, proto žalobce navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

5. V první žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný se nevypořádal s návrhy na provedení důkazů a tvrzeními žalobce.
6. Žalovaný se předně nevypořádal návrhem žalobce na zvýšení procentuálního ohodnocení prominutí ve výši 50 % z důvodu povolení posečkáni.
7. Původně podanou žádost o prominutí žalobce doplnil, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že doplnění žádosti a návrhy v doplnění učiněné žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nevzal v potaz a nikterak se s nimi nevypořádal. Zejména se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, že prodlením nedošlo k poškození veřejného rozpočtu, k prokázání tohoto tvrzení žalobce navrhl provedení označených důkazů.
8. Co se týče návrhu na provedení důkazu, žalovaný se nevypořádal s návrhem na provedení důkazu evidencí vedenou společností AMBIENT podle § 18 zákona o dani z elektřiny, evidencí vedenou odběrateli této společnosti podle téhož zákonného ustanovení, důkazu protokolem ze dne 2. března 2023, č. j. 224510/2023–510000–32. 2, důkazu: odpověď AMBIENT ze dne 2. 6. 2023, potvrzením odběratele E.ON Energie a s ze dne 18. 4. 2023 a odpovědí OTE, a. s. ze dne 1. 6. 2023.
9. Žalovaný se dále nevypořádal s tvrzeními žalobce, a to konkrétně: s ospravedlnitelným důvodem prodlení, že si při dodání elektřiny společností AMBIENT počínal obezřetně – způsobem obvyklým na trhu s elektřinou, přičemž ostatní dodavatelé byly stejně jako žalobce důvodně přesvědčeni, že AMBIENT je držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně.
10. Dále s tvrzením, že udělením povolení společnosti AMBIENT k nabytí elektřiny nedošlo ke změně žádných okolností, za kterých AMBIENT od žalobce a ostatních dodavatelů elektřinu odebíral a zároveň dodával ostatním účastníkům na trhu s elektřinou a že elektřina odebraná společností AMBIENT již byla zdaněna ostatními účastníky trhu s elektřinou, kteří tuto elektřinu fakticky dodali konečným spotřebitelům, dále se žalovaný nevypořádal, s tvrzením, že jediným důsledkem udělení povolení společnosti AMBIENT k nabytí elektřiny bez daně byla skutečnost, že žalobce není od zdaňovacího období června 2022 povinen přiznat a uhradit daň z elektřiny dodané AMBIENT, která stejně tak jako v případech předchozích zdaňovacích období byla již jednou zdaněna jinými účastníky trhu.
11. Žalobce dále namítl **nezákonnost** napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalobce nebyl seznámen s důvody neprovedení navrhovaných důkazů před vydáním napadeného rozhodnutí a z toho důvodu se nemohl vyjádřit k důvodům neprovedení navrhovaných důkazů před vydáním napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný úvahu o nezodpovědnosti a liknavosti žalobce založil výhradně na porušení povinnosti žalobce ověřit si, zda je AMBIENT držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně, aniž by řádně a logicky odůvodnil, proč žalobce a ostatní dodavatelé nemohli důvodně předpokládat, že AMBIENT povolení k nabytí elektřiny bez daně disponuje a proč tak nemohli mít ani opodstatněný důvod si neověřit, zda je AMBIENT držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně či nikoliv.
13. Žalobce uváděl, že prodlením nedošlo k poškození veřejného rozpočtu. Žalovaný se tvrzením žalobce nezabýval, pouze uvedl, že tento důvod nelze v řízení o prominutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

příslušenství namítat, přičemž závěr žalovaného je v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2019, č. j. 15 Af 74/2016–45.

14. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá i v tom, že ospravedlnitelný důvod, tedy že prodlením nedošlo k poškození veřejného rozpočtu, žalovaný bez dalšího označil za lichý, aniž by provedl navrhovaný důkaz za účelem prokázání, že elektřina dodaná společností AMBIENT byla ze strany této společnosti dále dodána jako elektřina bez daně držitelům povolení k nabytí elektřiny bez daně, kteří s ní jako s elektřinou bez daně dále nakládali.
15. Nezákonnost spočívá rovněž v nepřiznání zvýšení procentuálního ohodnocení, prominutí ve výši 50 % z důvodu povolení posečkáni.
16. V doplnění žádosti žalobce rovněž žádal zvýšení procentuálního ohodnocení ve výši 50 % z důvodu existence důvodu pro posečkáni. S tím se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž nijak nevypořádal. Žádosti žalobce o posečkáni úhrady příslušenství daně žalovaný vyhověl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2024, č. J. 178709–2./2024–51000–11. V napadeném rozhodnutí však žalovaný dospěl k závěru, že žalobci posečkáni povoleno nebylo. Tento závěr je nesprávný. Žalobce v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky stanovené v čl. 13 odst. 6 a čl. 14 odst. 5 Metodické informace Generálního ředitelství cel č. 6/2022.
17. Žalovaný se neztotožnil s argumentací žalobce a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
18. Jak uvedl, obchod elektrickou energií je podnikatelskou aktivitou založenou na existenci licence pro obchod s elektrickou energií. Oprávnění v podobě licence neznamená, že její držitel je oprávněn obchodovat s elektřinou bez daně. Podmínkou takového obchodu je, že společnost je držitelem povolení podle zákona o elektřině, avšak žalobce v rozporu se zákonem o dani z elektřiny dodal elektřinu bez daně obchodnímu partnerovi, který nebyl držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně, čím se stal plátcem daně z elektřiny.
19. Ospravedlnitelnými důvody prominutí příslušenství daně jsou důvody uvedené demonstrativně v Metodické informaci Generálního ředitelství cel. Vedle toho lze přihlídnout i k důvodům zde výslovně neuvedeným. Mělo by se jednat o situace, které jsou z lidského hlediska omluvitelné a z hlediska materiálního představují prohřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání. Takové jednání žalovaný právě spatřuje na straně žalobce.
20. Žalovaný uvedl, že žalobce na základě výzvy žalovaného podal daňové přiznání a daň uhradil. Žalobce mohl v rámci nalézacího řízení uplatňovat svá práva a namítat tvrzené, údajně dvojí zdanění téže elektřiny, to však neučinil, na nalézací rovinu daňového řízení zcela rezignoval a svou argumentaci ponechal až do řízení o prominutí příslušenství daně. Příslušenství daně přitom sleduje osud daně. Pokud by v rámci nalézacího řízení bylo najisto postaveno, že předmětná daňová povinnost žalobci nesvědčí, nesvědčilo by mu ani příslušenství této daně. Z uvedených důvodů v řízení o prominutí příslušenství daně nebyly prováděny navrhované důkazy.
21. Žalovaný není povinen v rámci tohoto řízení daňový subjekt před vydáním meritorního rozhodnutí seznamovat s tím, zda bude provádět dokazování. Zákon mu takovou povinnost neukládá.
22. Pokud jde o čl. 13 odst. 6 a čl. 14 odst. 5 Metodické informace Generálního ředitelství cel, tato umožňují zvýšení procentuálního ohodnocení prominutí, pokud je dáno, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost uplatněného úroku. Konkrétně se jedná o nepříznivé ekonomické a sociální situace u fyzických osob a existence důvodu k posečkání. Žalobce se domáhá procentuálního snížení s tím, že ve věci mu povoleno posečkání bylo. Daňový subjekt by však musel splňovat podmínky k povolení posečkání ve smyslu § 156 daňového řádu, což však žalobci povoleno nebylo. Povolené posečkání se musí vázat přímo k vlastní dani, což neznamená, že by se mohlo jednat i o povolené posečkání nad rámec této daně, tedy posečkání příslušenství daně. Tato podmínka v projednávané věci splněna není.

III.

Posouzení žaloby

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Skutkový stav věci nepochybně vyplývá z obsahu připojeného správního spisu a rovněž mezi účastníky není sporný. Městský soud v Praze vyšel tedy ze zjištění, že žalobce v období od června 2020 do dubna 2022 dodal společnosti AMBIENTE Energy a s, se sídlem v Praze elektřinu bez daně, přičemž tato společnost v uvedené době nebyla držitelem povolení k nabytí elektřiny bez daně ve smyslu § 13 zákona č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů (dále jen „zákon o dani z elektřiny“). V důsledku tohoto jednání se žalobce ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o dani z elektřiny stal plátcem daně a společnost AMBIENTE se ocitla v roli konečného spotřebitele.
25. Vyměřovací část daňového řízení byla žalovaným jako správcem daně ve smyslu § 145 odst. 1 daňového řádu a § 26 zákona o dani z elektřiny vůči žalobci zahájena za jednotlivé měsíce rozhodného období vydáním výzvy k podání daňového přiznání dani z elektřiny. Žalobce na postupně vydávané výzvy reagoval tak, že ve stanovené lhůtě daň uhradil.
26. Před provedením úhrady daně za zdaňovací období leden 2021 až duben 2022 žalobce dne 14. 8. 2024 požádal ve smyslu § 156 daňového řádu o povolení posečkání s úhradou daňové povinnosti a jejího příslušenství (za zdaňovací období červen 2020 až prosinec 2020 tato žádost podána nebyla). Důvody pro povolení posečkání žalobce spatřoval dle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu – neprodlená úhrada by pro něj znamenala vážnou újmu. Následně vzal část žádosti o posečkání ve vztahu k dani za zdaňovací období leden 2021 až duben 2022 zpět. Žalobce však trval na povolení posečkání příslušenství daně v podobě úroku z prodlení a pokuty za opožděné tvrzení daně podle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu – očekávání zániku povinnosti daň uhradit. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2024, č. j. 178709–2/2024–510000–11 správce daně posečkání příslušenství daně vztahující se ke zdaňovací období leden 2021 až duben 2022 povolil do doby pravomocně skončeného řízení o prominutí příslušenství daně.
27. Z obsahu správního spisu se rovněž podává, že dne 11. 10. 2023 žalobce doplnil původní žádost podáním, v němž navrhoval důkazní prostředky ohledně argumentace, že k poškození veřejného rozpočtu, respektive dvojímu zdanění téže elektřiny, nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

28. V rámci ústního jednání doplnil městský soud dokazování předloženou listinou – Příkazem vydaným Celním úřadem pro hlavní město Prahu dne 3. 7. 2024, č. j. 649564/2024–510000–12. 1, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona o dani z elektřiny, který se dopustil tím, že nedodržel právní povinnost uloženou § 16 odst. 2 tohoto zákona, když porušil zákaz uložený § 16 odst. 2 téhož zákona, kdy žalobce dodával v dále uvedených dnech bez daně elektřinu na základě níže uvedených faktur právnické osobě AMBIENT Energy a. s., za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč.
29. Podle § 259 odst. 1 daňového řádu, *pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední.*
30. Podle § 259aa odst. 1 daňového řádu *daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí pokuty za opožděné tvrzení daně, pokud bylo podáno daňové tvrzení, v důsledku jehož včasného nepodání tato pokuta vznikla, nebo pokud se toto podání stalo bezpředmětným.*
31. Podle § 259b odst. 2 daňového řádu, *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.*
32. Literatura k tomu uvádí: „*Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nabíženo jako na prohřešek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že neplnění zákonné povinnosti musí být spojeno s nepříznivým následkem. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto. Při rozhodování není správce daně vázán návrhem daňového subjektu uvedeným v žádosti, může mu přiznat prominutí v menším i větším rozsahu, než je žádáno. Správce daně může úrok prominout zcela nebo zčásti.*“ ROZEHNAL, T . Daňový řád: Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-1-9]. ASPI_ID KO280_p12009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.
33. Z Metodické informacetruckce č. 6/2022 lze citovat následující:
34. *IV. 2. Ospravedlnitelný důvod prodlení – úroky Základním požadavkem pro možnost prominutí úroku je naplnění kritéria dle čl. IV. 2. tohoto pokynu. Pokud dojde k jeho naplnění, posoudí správce daně dle čl. IV. 4. tohoto pokynu možnost zvýšení procentní sazby prominutí. Následně posoudí možnost snížení procentní sazby dle čl. IV. 5. tohoto pokynu. Po posouzení tohoto kritéria pak zjistí, zda daňovému subjektu zbyla určitá částka k prominutí, a rozhodne o jejím prominutí (maximálně však 100% úroku). Pokud nezbyla žádná částka k prominutí, žádost daňového subjektu zamítne.*
35. *Podle § 259b odst. 2 daňového řádu správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Neexistence ospravedlnitelného důvodu prodlení tedy zakládá překážku, pro kterou úroky nelze prominout.*
36. *Správce daně posoudí, zda došlo v konkrétním případě k prodlení s úhradou daně z ospravedlnitelného důvodu (viz tabulka níže). Procentuální ohodnocení dle tohoto článku, pro*

jehož stanovení je základem konkrétní 100% výše individualizovaného úroku, je pak východiskem pro modifikace výše promíjené částky dle čl. IV. 4. a IV. 5. tohoto pokynu

37. Cl. V Rozhoduje-li správce daně o žádosti o prominutí, vychází zejména z podkladů, které má sbromážděny v daňovém spise daňového subjektu, z informací načerpaných ze systému ADIS, z tvrzení uvedených v žádosti a z dokladů, které ke své žádosti daňový subjekt připojil. Správce daně zjišťuje, zda existují a jsou prokázány zákonné podmínky, pro které může příslušenství daně prominout.
38. Problematika prominutí příslušenství daně je předmětem obsáhlé a již konstantní judikatury správních soudů. Výstižné shrnutí poskytl Krajský soud v Ústí nad Labem v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 3. 12. 2019, č. j. 15 Af 74/2016–45, v němž se uvádí: „Rozhodnutí o prominutí úroku z prodlení podle § 259b daňového řádu je rozhodnutím, na které není právní nárok a které je vydáváno na základě správního uvážení. V případě správního uvážení zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze a rozhodnutí [srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35, ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Afs 63/2013-30, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 80/2012-49, nebo ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, a další v nich citovanou judikaturu; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Prostor pro uvážení správního orgánu (zde žalovaného) není neomezený, ale má vždy své limity. Ty jsou stanoveny zákonem, nebo si je správní orgán musí vymezit ve své rozhodovací praxi sám, a následně je také musí dodržovat. Předem stanovená kritéria pro rozhodování nesmí být excesivní, tj. nesmí například stanovit pro rozhodnutí diskriminační podmínky. Je nutné také zoblednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V případě žádosti podle § 259b daňového řádu má správce daně možnost i při naplnění zákonných předpokladů daň nebo její příslušenství neprominout. Nesmí však rozhodnout libovolně a nesmí porušit principy platící v právním státě, zejména princip legitimního očekávání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54) v omezeném rozsahu soudního přezkumu. Soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil (srov. § 78 odst. 1 s. ř. s.). Za tímto účelem pak posuzuje, zda správní rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení vedeném v souladu se zákonem a zda nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřítupnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007-106, publ. pod č. 2066/2010 Sb. NSS, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013-47, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07.“
39. K limitům soudního přezkumu správního uvážení pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 2. 8. 2017, č. j. 2 Afs 62/2017–37, v němž je uvedeno: „i když správce daně rozhoduje na základě správního uvážení, v rámci, kterého kromě povinných kritérií četnosti a součinnosti zoblední ve vzájemné souvislosti mj. i povahu zdrojového jednání, nejedná se o libovůli či bezkritériální rozhodování. Rozhodnutí o prominutí penále musí být vždy řádně odůvodněno a musí být zcela zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení správce daně nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy a elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat např. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.) nebo může být způsobena porušením procesních předpisů“.
40. Všechny uvedené principy vzal soud v úvahu při vypořádání žalobních námitek.

41. Městský soud předně neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Opět lze odkázat na rozsáhlou judikaturu správních soudů, z níž vyplývá, že rozhodnutí musí být srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016–64). Dle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů rozhodnutí, z nichž není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán rozhodnutí činil a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů řídil (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006–36). Z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003–51 je dále zřejmé, že nepřezkoumatelnost je také dána, jestliže správní orgán v rozhodnutí neuvede podklady rozhodnutí, z nichž dovodil své závěry, případně jestliže nevypořádal rozpory mezi zjištěnými podklady, tj. nevysvětlil, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru oproti jinému (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001–47). K povinnosti správního orgánu reagovat na námitky účastníků řízení soud odkazuje na komentář k ustanovení § 76 s. ř. s., v němž je uvedeno: „(j)udikatura netrvá na tom, aby v odůvodnění rozhodnutí byla obsažena samostatná pasáž, která by se jimi zabývala. Za postačující se považuje, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námitky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené“. (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019.). Soud nicméně připomíná, že i přesto leží na správních orgánech povinnost vypořádat se s navrženými důkazy a v případě jejich neprovedení také řádné odůvodnit, proč návrhu nevyhověly.
42. Je pravdou, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný nezaobíral jednotlivými důkazními návrhy žalobce, to však ještě nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu opomenutých důkazů. Je třeba mít na zřeteli – a v napadeném rozhodnutí toto žalovaný výslovně uvádí - že řízení o prominutí příslušenství daně není řízením nalézacím, není v něm primárně zkoumána daňová povinnost daňového subjektu, ale správce daně toliko zkoumá, zda jsou podmínky pro prominutí splněny, případně v jakém rozsahu se uplatní kritéria určující rozsah samotného prominutí, a právě zatím účelem, ale právě jen za ním, může provádět důkazy.
43. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce dodával elektrickou energii odběrateli společnosti AMBIENT, která byla držitelem licence pro obchod s elektřinou, avšak nebyla oprávněna nabývat elektřinu bez daně. Žalobce přitom mohl tuto skutečnost ověřit z veřejnosti dostupných internetových seznamů držitelů povolení k nabytí elektřiny za cenu bez daně, případně toto ověřit přímým dotazem u společnosti AMBIENT. Pokud tak neučinil, jednal v rozporu se zákonem o dani z elektřiny.
44. Z uvedeného hlediska bylo tedy nadbytečné, aby se žalovaný důkazními návrhy žalobce zabýval. Jak správně žalovaný konstatuje v napadeném rozhodnutí, argumentace žalobce absencí škody na veřejném rozpočtu je v řízení o prominutí daňového příslušenství bezpředmětná. Žalobce mohl svá tvrzení o dvojím zdanění uplatňovat v řízení nalézacím, což neučinil. V důsledku toho, že žalobce daň z elektřiny v plné výši uhradil, bylo nalézací řízení ukončeno.
45. Prvá žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná.
46. Soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nezákonným.

47. Jak bylo shora vysvětleno, institut prominutí příslušenství daně je dobrodiním, které zákon nabízí, tedy záleží na úvaze správce daně, zda bude realizován, a daňový subjekt na jeho poskytnutí nemá právní nárok.
48. Žalovaný správně zjistil, že v případě žalobce nejsou dány okolnosti, které by prominutí bez dalšího vylučovaly ve smyslu § 259c daňového řádu. Rovněž byla splněna podmínka uhrazení daně.
49. Dále žalovaný zaměřil svou pozornost na rozsah prominutí, kdy shledal kritéria ospravedlnitelného důvodu prodlení. Při tom řádně odlišil pokutu za opožděné tvrzení daně a úrok z prodlení předepsaného na daňový účet žalobce.
50. Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě (§250 daňového řádu).
51. Podle § 259aa odst. 2 a 3 daňového řádu, *správce daně může zcela, nebo zčásti prominout pokutu za opožděné tvrzení daně, pokud k prodlení s podáním daňového tvrzení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu*
Při posouzení rozsahu, ve kterém bude pokuta za opožděné tvrzení daně prominuta, správce daně zohlední skutečnost, zda ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládají tvrdost vzniklé pokuty.
52. Prominutí cílí zejména na pokuty vznikající spíše z formálních důvodů, popřípadě z důvodu opakovaných, avšak neúmyslných pochybení. Zohlednit by se měla i celková společenská nebezpečnost jednání. Naopak prominutí necílí na ta pochybení, která byla způsobena vlastní liknavostí, nezodpovědností či úmyslem. Správce daně postupoval v souladu s citovaným zákonným ustanovením, uváděnou judikaturou správních soudů i MI GŘC.
53. Podle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.*
54. Jak žalobce doložil, rozhodnutím ze dne 19. 2. 2024, č. j. 178709-2/2024-510000-11, bylo rozhodnuto o posečkání podle daňového řádu, konkrétně jde o posečkání s platbou příslušenství daně, tedy pokuty za opožděné daňové přiznání za elektřinu a vyměřené úroky z prodlení za období leden 2021 až duben 2022, v celkové výši 491 254 Kč. Celní úřad žalobci povolil toto posečkání od 14. 8. 2023 do vydání pravomocného rozhodnutí o prominutí příslušenství daně, tedy do vydání rozhodnutí nyní přezkoumávaného.
55. Z uvedeného je zřejmé, že žalobci nebylo povoleno posečkání s úhradou vlastní daně. Rovněž je zřejmé, že se toto posečkání s úhradou příslušenství daně netýká zdaňovacího období červen 2020 až prosinec 2020. Městský soud se tedy ztotožňuje se závěry žalovaného, že žalobci posečkání vlastní daně povoleno nebylo, a proto mu nemůže svědčit snížení prominutí příslušenství ve výši dalších 50 %.
56. Ze všech uvedených důvodů městský soud neshledal důvodnou žádnou ze vznesených žalobních námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
58. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. únor 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

